

רע"פ 2981/21 - חיים שטרית נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 2981/21

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: חיים שטרית

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים ב-עפ"ת 8078-12-20 מיום 17.3.2021 שניתן על ידי השופט מ' כדורי

המבקש: בעצמו

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק-דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט מ' כדורי) ב-עפ"ת 8078-12-20 מיום 17.3.2021, בגדרו נדחה ערעור המבקש על פסק-דינו של בית משפט השלום לתעבורה בירושלים (השופט נ' נחשון) ב-תתע"א 9064-03-20 מיום 15.11.2020, שהרשיע את המבקש בעבירה של נהיגה בשכרות (לפי סעיפים 62(3), 64(א)(3א), ו-39א לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961).

2. על-פי כתב האישום, ביום 13.3.2020, בשעה 2:00, נהג המבקש ברכב פרטי במנהרת "הארזים" לכיוון ירושלים, כאשר שוטר שהוצב במקום הורה לו לעצור לבדיקת שכרות במכשיר "נשיפון", בה נמצא ריכוז אלכוהול של 140 מיקרוגרם לליטר אחד של אוויר נשוף (להלן: הבדיקה הראשונית).

המבקש עישן סיגריה באותה עת, ולפיכך עוכב לצורך בדיקה נוספת, שנערכה כעבור 15 דקות במכשיר "נישוף" (להלן: הבדיקה הנוספת), ובה נמצא ריכוז אלכוהול של 119 מיקרוגרם לליטר אוויר נשוף. הריכוז המרבי המותר

עמוד 1

לאוכלוסייה המיוחדת לה משתייך המבקש, בהיותו נהג חדש וצעיר, הוא 50 מיקרוגרם.

3. בבית משפט השלום כפר המבקש במיוחס לו, והורשע בתום שמיעת ראיות. בתוך כך, נדחו טענות המבקש כי הבדיקה הנוספת נערכה באופן בלתי-תקין, וכי הזמנים המצוינים בדו"ח הפעולה המשטרתי שגויים.

זאת, משנמצא כי עדויות השוטרים מהימנות, קוהרנטיות, ונתמכות באופן ראוי במסמכים שערכו בזמן האירוע ובפלט מכשיר ה-"ינשוף" באמצעותו נערכה הבדיקה הנוספת; כי לא נפל בהתנהלותם כל פגם שיש בו כדי לפגוע באמינות תוצאות הבדיקה הנוספת; ומנגד, כי המבקש העלה טענות "מן היקב ומן הגורן ללא כל בסיס או תימוכין". לפיכך נקבע כי אשמת המבקש הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

4. בגזירת דינו של המבקש נמצאה חומרה יתרה בנסיבות נהיגתו בשכרות, כשריכוז האלכוהול עולה על פי שניים מהמותר.

כן צוין כי מאז החל המבקש לנהוג (שנת 2014) נצברו לחובתו 5 הרשעות, אך זוהי הרשעתו הראשונה בעבירה מסוג זה. בהתאם נקבע, מחד גיסא, כי אין המדובר במקרה חריג המצדיק סטייה מהעונש המזערי שנקבע לעבירה – ומאידך גיסא, כי אין מקום להחמיר עם המבקש מעבר לכך, חרף חומרת מעשיו – ולפיכך נגזרו עליו פסילת רישיון נהיגה לתקופה של 24 חודשים, לצד פסילה על-תנאי וקנס.

5. בערעורו לבית המשפט המחוזי העלה המבקש שתי השגות על הכרעת הדין: ראשית, נטען כי בניגוד לגרסת השוטר, המבקש נדרש שלא לעשן רק לאחר שיצא מהרכב, וכי מרגע זה ועד לעריכת הבדיקה הנוספת לא חלפו 15 הדקות הדרושות לצורך תקינותה. שנית, נטען כי התובע בעניינו שיבש את החקירה בכך שפעל לתיקון הזמנים המצוינים בדו"ח הפעולה המשטרתי, לאחר שהמבקש הפנה את תשומת ליבו לכך בניסיון לסיים את ההליך בהסדר טיעון.

בדחיית הערעור נקבע, כי בניגוד לטענת המבקש, בטופס ההזמנה לדין (ת/1) לא נאמר שנדרש להפסיק לעשן מיד כשעצר את רכבו בהוראת השוטר, אלא רק לאחר שהתקבלה תוצאת הבדיקה הראשונית והוחלט לעכבו לצורך עריכת הבדיקה הנוספת. עוד נקבע כי תיקון השעה בדו"ח הפעולה המשטרתי לא פוגם בתוכנו, בהינתן הזמנים המצוינים בפלט הבדיקה הנוספת. לפיכך, נמצא כי אין בטענות המבקש כדי לסתור את מסקנתו המרשיעה של בית משפט השלום.

6. מכאן הבקשה שלפניי, במסגרתה חוזר המבקש על טענותיו לעניין אי-תקינות הבדיקה הנוספת ושינוי דו"ח הפעולה המשטרתי.

7. דין הבקשה להידחות, בהעדר עילה למתן רשות ערעור ב-"גלגול שלישי". טענות המבקש מופנות כלפי ממצאי עובדה ומהימנות שקבעה הערכאה הדיונית, אשר ערכאת הערעור אינה נוהגת להתערב בהן, קל וחומר ב-"גלגול שלישי" (רע"פ 5521/18 ציפרוט נ' מדינת ישראל (27.8.2018)). ממילא אין הבקשה מעלה בכך כל סוגיה משפטית עקרונית החורגת מעניינו הפרטני של המבקש, או חשש כי נגרם לו עיוות דין – בפרט לנוכח העובדה שטענותיו נבחנו ונדחו לגופן על-ידי בית המשפט המחוזי (רע"פ 8569/20 עמאש נ' מדינת ישראל (15.12.2020)).

8. למעלה מן הצורך אציין כי גם אם הייתי מוכן להניח כי שוטרים ותובעים קמו על המבקש להפלילו ולא בחלו

באמצעים לשם כך, לרבות עדות שקר ושיבוש חקירה – לא יהיה בכך כדי להעלים או להסביר את פלט הבדיקה הנוספת (ת/9), אשר מאמת את דברי ודיווחי השוטרים, ומפריך את ניסיונות המבקש להטיל בהם דופי.

כידוע, למכשיר ה-"ינשוף" עומדת חזקת תקינות (רע"פ 10218/17 רובינזון נ' מדינת ישראל (27.2.2018)), אשר לשיטתי כוחה יפה גם ביחס לזמן עריכת הבדיקה הנוספת באמצעותו. בנוסף, נראה כי הפלט של המכשיר מקים חזקת אמינות לתוכנו בהיותו "רשומה מוסדית" (סעיפים 35 ו-36 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971; וראו רע"פ 3981/11 שרביט נ' מדינת ישראל (5.7.2012)).

9. לסתירת חזקות אלה, ולו באופן לכאורי, דרושות ראיות של ממש – במיוחד כשברקע הדברים נטען להתנהלות מכוונת וזדונית של רשויות האכיפה. ואולם בענייננו אין אפילו בדל ראייה להאשמות החמורות שהעלה המבקש, אשר מצדו נמנע מלזמן לעדות את חברו, שעל-פי הנטען נכח באירוע – ובכך, כפי שקבע בית משפט השלום, חיזק למעשה את גרסת התביעה. כן בחן בית המשפט את התמונה והסרטון שצילם המבקש במכשיר הטלפון הנייד שלו, ולא מצא בהם כל תמיכה לטענותיו האמורות.

בשולי הבקשה דנן ציין המבקש כי טענותיו נתמכות גם בקבלה מתחנת דלק, אותה לא הזכיר עד כה – בכתב או בעל-פה, בבית משפט השלום או המחוזי. הקבלה הנטענת אף לא הובאה בפניי, וגם אם היא קיימת לא ברור כיצד תוכל להועיל למבקש.

10. לא למותר להוסיף כי בית משפט השלום הקל עם המבקש בהתייחס לתקופת הפסילה, הגם שנהיגה בשכרות הפכה זה מכבר ל-"מכת מדינה", באופן המטיל על בית המשפט את האחריות להרחיק מהכביש נהגים פורעי-חוק המסכנים את שלום הציבור וביטחונו (רע"פ 1316/20 אבו גאבר נ' מדינת ישראל (3.3.2020)).

11. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, א' בסיון התשפ"א (12.5.2021).

ש ו פ ט